

[Ole Bjørn Kraft.]

for at sige det mildt, udtalelse om, hvad han mente om en hær, der udelukkende bestod af værnepligtige med under 24 måneders uddannelse. Nu imødekommes i betydelig udstrækning ønsket om den hårde kerne.

Det er en stor administrativ opgave at løse for ministeriet, og det er en ikke mindre opgave for befalingsmændene i marken at sikre en gnidningsfri indlemmelse af dette nye element i vort forsvarssystem. Der er grund til at ønske alle, der her vil få ansvar, en heldig hånd, og vi må alle yde en støtte til gennemførelsen.

Et vigtigt spørgsmål under forhandlingerne har været NATO-depoterne i Jylland. Det er nu til vor tilfredshed løst positivt, således at en overenskomst med NATO — efter hvad jeg forstår — kun venter på underskriften. Dette spørgsmål blev forkludret fra starten. Jeg skal ikke udtale mig om, hvorledes ansvaret herfor skal fordeles, men den diskussion, vi har haft her i landet om dette spørgsmål, har tydelig vist, at der endnu kræves megen oplysning, for at alle skal forstå vor stilling og se vort forsvar i det rette lys som en del af Atlantpagtsforsvaret. Det vesteuropæiske forsvar kan ikke deles op i stater. Det er en helhed, hvori de enkelte stater har deres plads og deres opgave. Ingen stat i Europa — og da slet ikke de små — kan forsvare sig ved egen styrke eller medvirke til at bevare freden alene med sin egen indsats. Både freden og friheden må forsvares og kan kun forsvares i fællesskab. Det er en grundlæggende betragtning; jeg er ikke sikker på, at den er trængt igennem alle steder. Det kræver et nøje forberedt og planlagt samarbejde mellem alle pagtens partnere og da i særlig grad mellem dem, der skal kæmpe i det samme område. For Danmark vil det i første række sige med Norge og Tyskland og med amerikanske og canadiske styrker, placeret i Vesttyskland. Vi har accepteret Tyskland som medlem af Atlantpagten, og vi har gjort det, fordi vi har måttet erkende to ting: for det første at kun derved kunne vi bevare Tyskland som et led i demokratiernes fællesskab, og for det andet fordi Vesteuropa og — lad mig sige det åbent — Danmark kun derved kan nå den ønskede

forsvarsmulighed. Det kan ikke nytte — og vi bør ikke gøre det — at lukke øjnene for den kendsgerning, at Jyllands og Danmarks grænse forsvares i Slesvig-Holsten, at adgangsfarvandene til vort område forsvares i Østersøen, og at vi her må samarbejde med vore forskellige NATO-partnere, men — lad mig tilføje — under den europæiske fælleskommando i Paris. Depotterne i Jylland er nødvendige for dette forsvarssamarbejde inden for NATO. Det er ikke en tysk foranstaltning, det er en NATO-foranstaltning. Det er ikke til fordel alene for Tyskland, men for fællesskabet, og det land, der i givet fald vil få størst nytte deraf, vil utvivlsomt være Danmark selv.

Medens depotspørgsmålet således blev løst til vor tilfredshed, er det ikke sket med spørgsmålet om at udstyre vore værn med atomladninger. Denne sag blev afgjort ved en ensidig regeringserklæring forud for de egentlige forsvarsforhandlinger, og regeringen og dens partier har ikke været at formå til at ændre beslutningen om, at man under de nuværende forudsætninger, som det hedder, ikke ønsker at modtage atomammuniton.

Vi mener, at det var en forhastet, unødigt og urigtig beslutning. Vi kan ikke godkende, at det, at vi udstyrer vort forsvar med de samme tekniske forsvarsmuligheder som stater, vi i givet fald skal væрге os imod, er i besiddelse af, skulle være en provokation eller en ufredelig handling. Vi kan ikke anerkende, at en sådan beslutning skulle berettige en stat, der ikke selv giver afkald på dette våben, til at beklage sig over for os. Jeg vil gerne sige det stærkt: vi vil af al kraft støtte den danske regerings bestræbelser for sammen med andre regeringer at søge kernevåbnene afskaffet, men vi tror, at det må ske ved en international overenskomst. Vi tror ligefrem, at vi havde ydet et større bidrag til en sådan fællesbeslutning ved at stille os på det standpunkt, at det måtte være en gensidig handling. Vi har ikke opnået noget hos den anden part ved at give afkald under de nuværende forudsætninger. Det er ikke — det tror jeg man må indrømme — let at fatte den tanke, at det skal være en styrkelse af freden og af de små staters uafhængighed, at de stærkeste stater har